Teorema de echipartiție a energiei după gradele de libertate

Fiecărui grad de libertate al moleculei unui gaz îi corespunde o energie medie: $\varepsilon = \frac{1}{2} k_B T$

Energia internă a gazului este:

$$U = Nf\varepsilon = \frac{f}{2}Nk_BT = \frac{f}{2}vRT$$

$$f = 3N - l$$

 $k_B=1,38054\cdot 10^{-23}~\rm J\cdot K^{-1}$ – constanta lui Boltzmann $R=8,31433\cdot 10^3~\rm J\cdot kmol^{-1}\cdot K^{-1}$ – constanta universală a gazelor

Transformare termodinamică sau **proces termodinamic** - energia internă a sistemului se modifică (parametrii externi datorita efectuării de lucru mecanic; sau parametrii interni -schimb de *căldură*).

Principiile termodinamicii

Principiul zero al termodinamicii:

Enunt: Dacă două sisteme termodinamice sunt la echilibru termodinamic cu al treilea, atunci ele sunt la echilibru termodinamic și între ele.

Proprietatea de echilibru termodinamic este **tranzitivă**, adică se transmite de la un sistem la altul, dacă sistemele se află în contact.

Două sisteme termodinamice sunt la echilibru termodinamic dacă au aceeaşi **temperatură empirică t**.

Aceasta poate fi pusă în legătură cu temperatura termodinamică T:

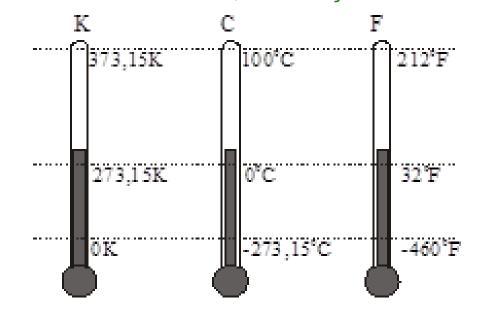
$$T = t + 273,15$$
 $\Delta T = \Delta t$

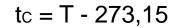
Diferența dintre temperaturile absolute ΔT (măsurată în grade Kelvin, K)

este egală cu diferența de temperatură empirică Δt (în grade Celsius °C) Gradul Kelvin este egal cu gradul Celsius, diferă doar originea scării Kelvin, care este deplasată față de scara Celsius.

Principiile termodinamicii

Scările: Kelvin, Celsius și Fahrenheit

$$t_f = t_C 9/5 + 32$$

Principiile termodinamicii

Principiul întâi al termodinamicii

Enunt: Cantitatea de căldură (infinitezimală sau finită) absorbită de un sistem termodinamic este egală cu creşterea (infinitezimală sau finită) a energiei interne a sistemului plus lucrul mecanic (infinitezimal sau finit) efectuat de sistem asupra mediului ambiant.

Expresia matematică a principiului întâi al termodinamicii este:

- sub formă diferențială sau locală: $\delta Q = dU + \delta L$

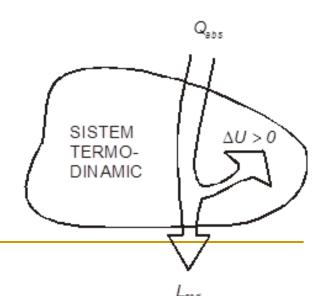
-sub formă integrală sau globală: $Q = \Delta U + L$

Observaţie: Cantitatea de căldură Q şi lucrul mecanic L nu sunt funcţii de stare, ci sunt funcţii de proces. Aceste mărimi nu sunt diferenţiale totale exacte, deci integrala din aceste mărimi va depinde de drumul de integrare, deci de procesul efectuat de sistem.

Capacitatea calorică molară pentru parametrul ai constant:

$$C_{a_i} = \frac{1}{\nu} \left(\frac{dQ}{dT} \right)_{a_i = const}$$

$$dQ = v C_{a_i} dT$$

- cantitatea de căldură absorbită de sistem este pozitivă: $dQ_{abs} > 0$
- cantitatea de căldură cedată de sistem este negativă: $dQ_{ced} < 0$

Observatie: Lucrul mecanic și cantitatea de căldură au semne contrare!

Exemplu: un singur parametru, presiunea p:

$$dQ = dU + pdV,$$
 $dU = vC_V dT$ $dQ = vC_V dT + p dV$

Principiile termodinamicii

Principiul al doilea al termodinamicii se referă la sensul de desfășurare a transformărilor din termodinamică.

Transformările pot fi:

- -*reversibile*, când sistemul poate reveni la starea iniţială trecând prin aceleaşi stări intermediare de echilibru;
- *ireversibile*, când revenirea la starea iniţială nu se poate face trecând prin aceleaşi stări, ci sistemul revine prin alte stări.

Procesele naturale sunt ireversibile.

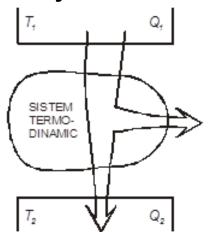
Formularea lui Clausius: Cantitatea de căldură nu poate trece de la sine de la un corp mai rece la un corp mai cald, ci numai invers.

Formularea lui Kelvin: Nu se poate realiza un proces termodinamic ciclic în care întreaga cantitate de căldură să se transforme în lucru mecanic.

Principiile termodinamicii-principiul II

Teoremele lui Carnot:

- 1. Randamentul unei maşini termice ideale *reversibile* depinde numai de temperatura T_1 a sursei calde şi de temperatura T_2 a sursei reci şi nu depinde de natura substanţei de lucru.
- 2. Randamentul unei maşini termice *ireversibile* este întotdeauna mai mic decât randamentul unei maşini termice ideale *reversibile*, care funcţionează între aceleaşi limite de temperatură.

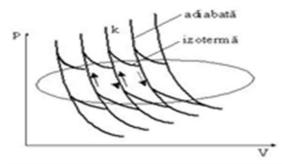
$$\eta_{irev} = 1 - \frac{|Q_2|}{Q_1} \leq \eta_{rev} = 1 - \frac{T_2}{T_1}$$

$$\frac{Q_1}{T_1} - \frac{|Q_2|}{T_2} \le 0 \qquad \qquad \sum_k \frac{Q_k}{T_k} \le 0$$

Principiile termodinamicii-principiul II

Inegalitatea lui Clausius:

$$\sum_{k} \frac{Q_k}{T_k} \le 0$$

Pentru un ciclu alcătuit din procese foarte mici (infinitezimale), suma trebuie înlocuită cu o integrală curbilinie de-a lungul unui contur închis:

$$\oint_{\Gamma} \frac{dQ}{T} \le 0 \qquad \qquad \oint_{\Gamma} dS \le 0$$

Entropia S- o funcție de stare a sistemului

$$dS = \frac{dQ}{T}$$

$$\Delta S = S_2 - S_1 = \int_1^2 \frac{dQ}{T}$$

Dacă drumul de integrare dintre starea 1 și starea 2 este parcurs printr-un proces ireversibil: $\frac{2}{5}dO$

$$\Delta S \ge \int_{-T}^{2} \frac{dQ}{T} \qquad dS \ge \frac{dQ}{T}$$

Principiile termodinamicii-principiul II

Pentru un sistem izolat (în care schimbul de căldură cu mediul ambiant este nul): $\Delta S \ge 0$ sau $dS \ge 0$

Formularea matematică a *principiului al doilea al termodinamicii*:

Dacă un sistem termodinamic evoluează printr-un proces ireversibil (natural), atunci entropia sistemului crește, iar dacă evoluția se face printr-un proces reversibil, atunci entropia lui rămâne constantă.

Principiul întâi al termodinamicii se mai poate scrie sub forma:

$$TdS \ge dQ = dU + pdV$$

Din punct de vedere statistic, se poate afirma că entropia caracterizează gradul de dezordine a unui sistem termodinamic. Conform principiului al doilea al termodinamicii, sistemele izolate evoluează în așa fel încât gradul de dezordine din sistem să crească.

$$S=k_B \ln W$$

W-probabilitate termodinamica (nr. microstari corespunzatoare unei macrostari date).

Principiile termodinamicii

Principiul al treilea al termodinamicii vine să fixeze limita inferioară a valorii entropiei (corespunzătoare temperaturii de zero absolut).

Formularea lui Planck: Entropia unui sistem termodinamic tinde la zero atunci când temperatura absolută a sistemului tinde către zero.

Matematic, principiul al treilea al termodinamicii se exprimă prin relaţia:

$$\lim_{T\to 0} S = S_0 = 0$$

Principiul al treilea al termodinamicii precizează valoarea limitei inferioare a variației entropiei, deci determină valoarea absolută a acesteia. Astfel, un sistem aflat la echilibrul termodinamic la temperatura absolută T: $S(T) = \int_{0}^{T} \frac{dQ}{T}$

$$S(T) = \int_{0}^{T} \frac{dQ}{T}$$

Temperatura de zero absolut (zero grade Kelvin) nu poate fi atinsă prin nici un fel de proces fizic real!

Transformări simple ale gazului ideal

Ecuația de stare a gazului ideal :

$$pV = vRT$$

Cea mai generală transformare simplă a gazului ideal este **transformarea politropă**, transformare în care capacitatea calorică molară *C* rămâne

constantă:

$$C = \frac{1}{v} \frac{dQ}{dT} = const$$

Principiul întâi al termodinamicii, sub formă diferențială:

$$vCdT = vC_v dT + pdV$$

Diferențiind ecuația de stare a gazului ideal, obținem:

$$p\,dV + V\,dp = v\,R\,dT$$

$$\frac{dp}{p} = -\frac{C - C_p}{C - C_V} \frac{dV}{V}$$

Transformări simple ale gazului ideal

Indicele politropic:

$$\kappa = \frac{C - C_p}{C - C_V}$$

$$\kappa \in [0, +\infty)$$

Ecuația transformării politrope:

$$pV^{\kappa} = const$$
 $TV^{\kappa-1} = const$ $pT^{\frac{\kappa}{\kappa-1}} = const$

Lucrul mecanic într-o transformare politropă:

$$L = \int_{1}^{2} p dV = p_{1} V_{1}^{\kappa} \int_{V_{1}}^{V_{2}} \frac{dV}{V^{\kappa}} = \frac{p_{1} V_{1} - p_{2} V_{2}}{\kappa - 1} = v \frac{R}{\kappa - 1} (T_{1} - T_{2})$$

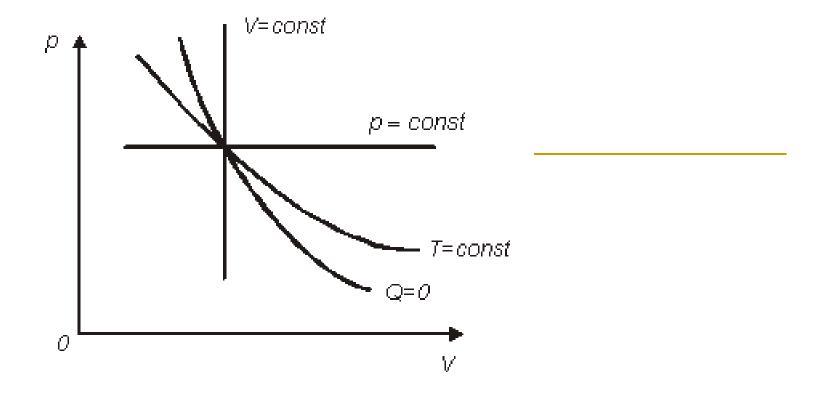
Transformări simple ale gazului ideal

Transformări simple:

- 1. Transformarea izobară: (p = const), $\kappa = 0$
- 2. Transformarea izotermă: (T = const), K = 1
- 3. Transformarea adiabatică: (dQ=0), $\kappa=\gamma=\frac{C_p}{C_V}>1$
- 4. Transformarea izocoră: (V = const), $\kappa \to \infty$

IV. TERMODINAMICA

Transformări simple ale gazului ideal

Gazul real

Gazul ideal este doar un model fizic. In realitate, moleculele gazului nu sunt punctiforme ci au anumite dimensiuni, iar interacţiunile dintre molecule nu pot fi neglijate, astfel, s-a elaborat **modelul gazului real**.

Există mai multe modele de gaz real. Cea mai bună concordanță cu datele experimentale o prezintă modelul *gazului Van der Waals*, a cărui ecuație de stare este: $\left(p + v^2 \frac{a}{V^2}\right) \! \left(V - vb\right) = v \, RT$

-constanta **b** numită covolum este egală cu volumul propriu al moleculelor dintr-un kilomol de gaz;

- termenul în care intervine constanta **a** se datorește faptului că forțele intermoleculare se manifestă prin crearea unei presiuni suplimentare asupra gazului, numită presiune internă.

Elemente de teoria cinetică a fenomenelor de transport

Difuzia. Procesul de evoluţie spre echilibru, în absenţa forţelor externe a unui sistem molecular format din unul sau mai multe componente, având o distribuţie neuniformă a concentraţiilor, prin apariţia unui flux de substanţă care determină egalizarea concentraţiilor. Dacă sistemul neuniform este format dintr-o singură componentă, fenomenul se numeşte autodifuzie, în caz contrar este interdifuzie.

Macroscopic, difuzia este descrisă de legea fenomenologică a lui Fick:

$$J_m = -D\frac{dn}{dx}$$

Elemente de teoria cinetică a fenomenelor de transport

Conductibilitatea termică. Dacă într-un gaz temperatura este distribuită neuniform atunci ia naştere un flux de căldură (energie) dinspre regiunile cu temperatura mai mare spre cele mai reci.

Transferul de căldură se realizează în cursul mişcării dezordonate a moleculelor, a căror energie cinetică medie variază de la un loc la altul la fel ca temperatura. Printr-un raţionament asemănător celui din cazul difuziei staţionare se poate obţine legea conductibilităţii termice (Fourier):

$$\frac{dQ}{Sdt} = -k_Q \frac{dT}{dx}$$

coeficientul de conductibilitate termică: k_o

Elemente de teoria cinetică a fenomenelor de transport

Vâscozitatea: fenomenul care se manifestă când diferitele straturi ale unui gaz (fluid) se deplasează cu viteze u diferite. Astfel moleculele vor avea un impuls datorită mişcării ordonate cu viteza u, iar variaţia acestuia în urma ciocnirii moleculelor din straturi cu viteze diferite determină forţa de vâscozitate (forţa de frecare internă).

Procedând similar cazului difuziei staţionare, se găseşte legea vâscozitatii lui Newton:

$$F = -\eta \frac{du}{dx}$$

Coeficientul de vâscozitate dinamică: η

- Sistem format dintr-un număr foarte mare de particule -> ansamblu statistic
- Legi statistice- calculul probabilităţilor, operând cu valorile medii statistice

$$\langle X \rangle = \int_D X \rho(X) dX$$

 $\rho(X)$ - densitate de probabilitate sau funcţie de distribuţie. Ea satisface relaţia de normare:

dw- probabilitatea elementară

$$\int_{0}^{1} dw = \int_{D} \rho(X) dX = 1$$

- Spaţiul fazelor 6N dimensiuni
- coordonate generalizate: Qk; Pk
- Volumul elementar din spatiul fazelor 2f-dimensional

$$d\Gamma = \prod_{k=1}^{f} dq_k dp_k$$

În fizica statistică se postulează că **mărimile macroscopice** (adică mărimile ce pot fi măsurate) sunt egale cu valorile medii statistice ale **mărimilor microscopice** corespunzătoare:

$$A_{masurat} \equiv \langle A \rangle = \int_{D} A(q, p) \rho(q, p) d\Gamma$$

- Distribuţia microcanonică caracteristică unui sistem izolat, sistem care nu face nici schimb de energie şi nici schimb de substanţă cu mediul înconjurător. Această situaţie ar corespunde unui termos ideal, care nu permite nici să se răcească conţinutul şi nici nu pierde din conţinut. Este un caz mai rar întâlnit în natură, deoarece este extrem de dificil de a menţine energia unui sistem la o valoare riguros constantă, fără să existe fluctuaţii şi pierderi de energie şi substanţă.
- Distribuţia canonică caracteristică unui sistem închis, sistem care face schimb de energie cu mediul , dar nu face schimb de substanţă cu acesta. Această situaţie corespunde unui termos real, care, după un timp, permite răcirea conţinutului, dar nu pierde din substanţă.

Funcţia de distribuţie canonică :

$$\rho(q,p) = \frac{1}{Z} e^{-\beta H(q,p)} \qquad \beta = \frac{1}{k_b T}$$

H(q,p) funcția lui Hamilton (hamiltonianul sistemului) și are semnificația energiei mecanice totale a sistemului.

■ Funcţia de partiţie: $Z = \int_{D} e^{-\beta H(q,p)} d\Gamma$

$$\langle A \rangle = \int_{D} A(q, p) \rho(q, p) d\Gamma = \frac{1}{Z} \int_{D} A(q, p) e^{-\beta H(q, p)} d\Gamma$$

$$U = \langle H \rangle = \frac{1}{Z} \int_{D} H e^{-\beta H(q,p)} d\Gamma = -\frac{1}{Z} \frac{\partial Z}{\partial \beta} = -\frac{\partial}{\partial \beta} \ln Z$$

O aplicaţie ilustrativă a distribuţiei canonice şi anume distribuţia moleculelor unui gaz după viteze (distribuţia Maxwell).

Distribuţia macrocanonică este caracteristică unui sistem deschis, sistem care face cu mediul ambiant atât schimb de energie, cât şi schimb de substanţă. Această situaţie corespunde unui termos defect, care nici nu menţine temperatura constantă, dar şi permite să iasă din el conţinutul.

$$\rho(q, p, N) = \frac{1}{Z_M(\beta, N_t, V)} e^{\beta[\mu N - H(q, p, V)]} Z_M(\beta, N_t, V) = \sum_{N=0}^{N_t} e^{\beta \mu N} \int_D e^{-\beta H(q, p, V)} d\Gamma$$

$$\langle A \rangle = \frac{1}{Z_M} \sum_{N=0}^{N_t} e^{\beta \mu N} \int_D A(q, p, N) e^{-\beta H(q, p, V)} d\Gamma$$

 μ reprezintă potențialul chimic al gazului; *N-numărul total de particule din sistem*